det øvrige Fællesbo og aabner Adgang til Bosondring, hvorved forstaas en Deling af den fælles Formue i 2 Dele, hvoraf hver af Ægtefællerne faar selvstændig Raadighed over den ene. Endelig begrænser Loven Hustruens Myndighed med Hensyn til Retshandler, hvorved hun paatager sig Medansvar for Mandens Gæld f. Eks kautionerer for den eller frafalder en hende tikommende Sikkerhed f. Eks. en Panteret i Mandens eller Fællesboets Gods; ligeledes drager Loven Grænser for Gyldigheden af Ægtepagt, hvorved Raadighed over Særeje eller Selverhverv opgives. Ved det flere Gange nævnte Udtryk *Ægtepagt* forstaas en Kontrakt oprettet mellem Mand og Hustru om deres formueretlige Forhold. Ganske vist kan der i Ægtepagten optages ogsaa andre Bestemmelser end blot formueretlige, men i langt overvejende Grad er det paa det formueretlige Omraade, Ægtepagter har Betydning. Ægtepagten skal for at være gyldig tinglæses, og hvis den først oprettes efter Ægteskabets Indgaaelse, skal den tillige konfirmeres, d. v. s. „stadfæstes" af en højere Øvrighed, der først undersøger, om den indeholder ubillige Bestemmelser for en af Ægtefællernes Vedkommende, i hvilket Fald Stadfæstelsen nægtes.

Hvad en gift Kvindes personlige Myndighed angaar, har det i lange Tider været antaget, at hun er personlig myndig, hvor ung hun end er; det vilde stride imod hendes Stilling som Hustru, om hun i personlig Henseende stod under Værgemaal være sig af Manden eller andre.

Paa den anden Side, hvis Manden bliver umyndiggjort, bliver borte eller syg, tilkommer det Hustruen sammen med en Værge, beskikket for Manden, at bestyre den fælles Formue.

Enker, Fraskilte og Fraseparerede. Betragter man dernæst de Kvinders Stilling, som har været gift, vil man finde, at de samme Regler gælder for alle disse, hvad enten de er Enker, Fraskilte eller Fraseparerede. Disse Kvinder har allerede fra gammel Tid indtaget en favoriseret Stilling. Man regnede dem omtrent for at være ligesaa kloge som Mænd, vel sagtens paa Grund af de Prøvelser, de formodedes at have gennemgaaet. Nutildags er de stillede endogsaa bedre end Mænd. De regnes nemlig formueretligt for fuldt myndige, ligegyldigt hvor unge de er.

En 16aarig Enke kan saaledes indgaa de samme Retshandler som en Mand, hvad enten han er Enkemand eller ej, først kan indgaa, naar han er fyldt 25 Aar. Kun en eneste Retshandel kan Enker saalidt som nogen anden Kvinde indgaa; de kan ikke kautionere for en anden Person, der er sat under Straftiltale.

I personlig Henseende er de ogsaa myndige uden Hensyn til deres Alder; dette er en simpel Følge allerede af deres formueretlige Fuldmyndighed.

Hvis en Enke ikke har Lyst til selv at styre sine Sager, kan hun vælge sig en saakaldet „Lavværge". Dette er dog en rent frivillig Sag, og hun kan til enhver Tid igen afskedige sin Lavværge og selv overtage Styret.

Noget ganske andet er derimod Begrebet „fast Lavværge". En saadan beskikkes af Øvrighedsmyndighederne, naar en Enke handler letsindigt og derved forøder sin egen og sine Børns Formue. Naar en Mand saaledes af Øvrigheden beskikkes til fast Lavværge for en Enke, *skal* han deltage i alle hendes Retshandler; hun er stillet som en mindreaarig med Kurator.

(Fortsættes.)

Bertha v. Suttner.

Bertha v. Suttner er den anden Kvinde, som har faaet Nobelpræmien, og den første Kvinde, som har faaet Fredspræmien, der, som det vil vides, blev hende tilkendt ved den sidste Nobelpræmieuddeling.

Baronesse v. Suttner er født den 9de Juni 1843 i Østrig som Komtesse Kinsky. Mange Aar levede hun i lykkeligt Ægteskab med Baron Gundaccar v. Suttner, indtil han døde $^{10}/_{12}$ 1902 paa det fædrene Gods, Slottet Hermannsdorf, nogle Mil nord for Wien. Efter sin Ægtefælles Død har Bertha v. Suttner taget fast Bolig i Wien sammen med sin Plejedatter, en Niece af hendes Mand.

Det, som især gjorde hendes Navn kendt, var Romanen: „Ned med Vaabnene", som udkom i Tyskland 1890, og vakte megen Opsigt. Den handler om Krigen 1864—66 og 70, og giver levende Skildringer af Krigen, som den i Virkeligheden er, af dens Rædsler og sørgelige Følgesvende: Nød, Sorg, Elendighed og Sygdom (Koleraen i Østrig 1866). Bogen vakte baade Bestyrtelse og Forargelse; man var vant til at se Krigene fremstillet med svulstig Begejstring; men om deres sande Karakter hørte man lidet eller intet. Romanen udkom i det ene Oplag efter det andet; Fredsvennerne i Tyskland lod den trykke som Folkeudgave. Den blev oversat paa otte forskellige Sprog, ogsaa paa dansk. En Fortsættelse af Bogen udkom nogle Aar senere under Titlen: „Marthas Kinder", hvori Fru v. Suttner behandler adskillige sociale Spørgsmaal, ogsaa Kvindesagen. Den kan i Værdi langtfra maale sig med „Die Waffen nieder". Meget interessant har hun skildret, hvad der foregik under den interguvernementale Konference i Haag i Sommeren 1899, hvor Regeringsbefuldmægtigede fra 26 Stater var samlede for at raadslaa om, hvad der kunde